

*Stk. 2* svarer med redaktionelle ændringer til den gældende lovs § 65, stk. 2.

*Stk. 3* svarer til den gældende lovs § 65, stk. 4, med den modifikation, at det efter forslaget alene er forældremyndighedens indehaver, der pålægges pligten til at sikre sig, at plejetilladelsen er udstedt. Dette skal ses på baggrund af, at det normalt vil være forældremyndighedens indehaver, der tager initiativet til et privat plejeforholds etablering.

I *stk. 4* samles reglerne i den gældende lovs § 65, stk. 6, og § 124, stk. 1, om forbud mod flytning og hjemtagelse fra en privat familiepleje til én regel, der dækker begge situationer. Som udgangspunkt må den indehaver af forældremyndigheden, der har placeret sit barn i en privat familiepleje, også have adgang til at hjemtage barnet eller flytte barnet til en anden familiepleje uden yderligere formaliteter.

Der er dog et behov for beskyttelse af barnet eller den unge, som måske i en længere årrække har haft ophold hos plejeforældrene. Efter forslaget skal der derfor kunne træffes beslutning om, at barnet eller den unge ikke må flyttes eller hjemtages fra en privat familiepleje, hvis det må antages at skade barnet eller den unge. Med det valgte kriterium tilstræbes en formulering, der er i overensstemmelse med gældende praksis.

Begæring om nedlæggelse af forbud mod flytning eller hjemtagelse skal kunne fremsættes af plejeforældrene og barnet eller den unge. Der er ikke fastsat nogen aldersgrænse for den initiativret, der herved tillægges barnet eller den unge. Efter forslaget bliver der kun tale om at træffe beslutning i en flytte- eller hjemtagelsessituation, hvis der foreligger en begæring fra en af de nævnte parter. Den nugældende bestemmelse i § 65, stk. 7, hvorefter det er kommunalbestyrelsen, der træffer afgørelse om flytning fra en familiepleje efter 2 års ophold, hvis der er enighed mellem samtlige berørte parter, herunder barnet, hvis det er fyldt 12 år, bliver derfor overflødig og udgår.

Kompetencen til at træffe beslutning om forbud mod flytning eller hjemtagelse er i modsætning til de gældende bestemmelser efter forslaget tillagt børne- og ungeudvalget i forældremyndighedsindehaverens opholdskommune. Det er hermed hensigten at søge sikret, at det samtidig kan overvejes, om der er grundlag for en eventuel opfølgning af sagen hos de myndigheder, der i givet fald vil kunne træffe beslutning om iværksættelse af hjælpeforanstaltninger over for barnet eller den unge.

Der stilles dog af hensyn til en helhedsvurdering af situationen krav om en obligatorisk høring af plejeforældrenes opholdskommune forud for beslutningen.

Reglen om forbud mod flytning og hjemtagelse er som nævnt en beskyttelsesregel for plejebarnet (eller den unge) og skal derfor gælde for børn eller unge op til det 18. år.

*Stk. 5* henviser udtrykkeligt til muligheden for at træffe en beslutning om forbud mod flytning eller hjemtagelse efter reglerne om foreløbige beslutninger.

I *stk. 6* fastsættes, at reglerne om privat familiepleje ikke gælder i de tilfælde, hvor barnet tager ophold hos den af forældrene, der ikke har del i forældremyndigheden. Det findes ikke i overensstemmelse med nutidens samlivsformer at lade disse situationer være omfattet af reglerne om privat familiepleje.

#### *Til § 65 a*

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 65, stk. 3, men er af systematiske grunde udskilt til én særlig paragraf, da den omfatter private døgnplejehjem, dvs. hjem af mere institutionslignende karakter, men som drives af private uden overenskomst eller offentlig støtte. Efter forslaget skal tilladelsen dog gives af kommunalbestyrelsen. Tilladelsen gives til en bestemt person som leder og for bestemte lokaler. Der kan ligeledes fastsættes særlige begrænsninger for tilladelsens omfang, fx med hensyn til tilsyn, ledelse og bygningsmæssige forhold.

Til nr. 9

#### *Til § 66*

Bestemmelsen i *stk. 1* erstatter den gældende lovs § 66, stk. 1 og stk. 2. Efter forslaget overgår beføjelsen til at godkende opholdssteder for børn og unge, der modtager flere end 4 personer, fra amtsrådet til kommunalbestyrelsen.

Forpligtelsen til at godkende døgnopholdsforanstaltninger uden for det amtskommunale institutionsområde påhviler således i alle tilfælde den stedlige kommunalbestyrelse. Med godkendelsesbeføjelsen følger en forpligtelse til at føre et almindeligt tilsyn med godkendte opholdssteder.

Det forudsættes, at kommunen ved godkendelse af opholdssteder, der modtager flere end 4 personer, altså de institutionslignende foranstaltninger, i fornødent omfang indhenter sagkyndig bistand fra amtskommunen. Det forudsættes ligeledes, at der sker en orientering af amtskommunen om meddelte godkendelser af hensyn til amtskommunens planlægning af institutionsområdet, og således at der fortsat er mulighed for at udarbejde regionale oversigter over samtlige anbringelsesmuligheder.

Efter forslaget bibeholdes muligheden for, at de sociale myndigheder kan anvende anbringelsesste-